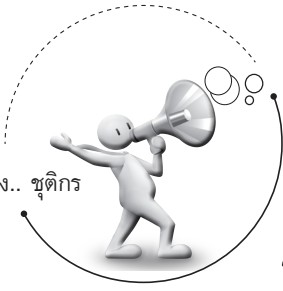

เล่าเรื่อง.. สิริกร / เรียบเรียง.. ชุตติกร

เล่าเรื่อง... จากเพื่อน

ถึงเพื่อน

สวัสดิคุณหมอ ผู้ปกครอง และพี่ๆเพื่อนๆ น้องๆ
จุลสารฉบับนี้ครบรอบสี่เดือน ที่เราจะได้เจอกันอีกแล้ว
ฉบับนี้เราจะได้พบกันในวันที่ 1 พฤษภาคม 2559 พอได้
เลยซึ่งเป็นวันจัดงานชมรมโรคโลหิตจางธาลัสซีเมียแห่ง
ประเทศไทย ครั้งที่ 27 และวันธาลัสซีเมียโลก ครั้งที่ 15
อีกด้วย

ในปีที่ทางโรงพยาบาลศิริราชได้เป็นเจ้าของภาพในการจัด
งานในปีนี้ ดิฉันขอให้ทุกท่านได้รับความรู้และความสนุกในงาน
กันอย่างเต็มที่ และเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนๆ
ที่มาในงานกันบ้างนะคะ และอย่าลืมที่จะขอชื่อ เบอร์โทรศัพท์
หรือแอตไลน์-แอตเฟส กันนะคะจะได้มีเพื่อนไว้พูดคุยกันเมื่อ
งานจบ จุลสารฉบับนี้ดิฉันมีเรื่องเล่าและประสบการณ์ของอีก
หนึ่งครอบครัว ที่ต้องประสบกับการที่ต้องดูแลลูกด้วยตัวเอง
เพียงคนเดียว เป็นคุณแม่เลี้ยงคนเดียวและยังมีลูกคนเล็กที่มา
ป่วยเป็นโรคโลหิตจางธาลัสซีเมียอีกด้วย เราไปตามอ่านกันดูนะ
คะว่า "กว่าจะมีวันนี้" เขาได้ผ่านเหตุการณ์อะไรมาบ้าง และผ่าน
จุดนั้นมาได้อย่างไร มีมุมมองในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติอย่างไร
เราไปติดตามอ่านกันเลยคะ

อากาศร้อนดูแลสุขภาพทานอาหารที่สุกใหม่ๆ อย่าลืม
ล้างมือให้สะอาดก่อนรับประทานอาหาร และถ้าเป็นไปได้ใช้ช้อน
กลางในการทานอาหารร่วมกับผู้อื่นทุกครั้งนะคะ

ด้วยความห่วงใย

ชุตติกร พูลทรัพย์

กว่าจะมีวันนี้...

“

ชีวิตคนมันไม่มีอะไรแน่นอน การที่คนเราจะคิดว่าอนาคต
เราจะมีความสุขทุกๆ ด้านนั้น มันไม่จริงเสมอไปอย่าง
เช่นชีวิตครอบครัวเราที่บ้านมีลูก 2 คน เป็นผู้ชายทั้งคู่
เกิดมาก็ปกติเหมือนเด็กอื่นทั่วๆ ไป

”

จนมาปี 2541 ดิฉันมีลูกคนที่ 2 จนมีอายุได้ 4 ขวบ เกิด
เหตุการณ์ไม่คิดมาก่อนกับลูกดิฉันตัวดิฉันก็รู้สึกเหมือนกับว่า
ฟ้าจะถล่มถลายจากเหตุการณ์เมื่อปี 2545 วันนั้นจำได้ว่าลูก
คนที่ 2 อายุได้ 4 ขวบตัวร้อนมากตัวซีด ไม่มีแรงจึงรีบพาไป
หาคุณหมอและคุณหมอตตรวจเลือดให้ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง
ปรากฏว่าผลเลือดออกมาเป็นโรคธาลัสซีเมีย ชนิดเบต้า E ใน
ขณะนั้นมีความรู้สึกงมงาย เพราะไม่เคยรู้จักโรคนี้เลยว่าจะต้อง
ทำยังไง คุณหมอบอกต้องตรวจเลือดทั้งครอบครัวแต่จะทำยังไง
เราตามพ่อเค้ามาตรวจไม่ได้เพราะแยกทางกันตั้งแต่ลูกคนที่
2 ยัง ไม่เกิด แต่ในที่สุดดิฉันก็ตามพ่อของน้องมาตรวจจนได้
ผลคือมีพาหะทั้งแม่และพ่อลูกคนแรกก็มีพาหะเหมือนกันใน
ตอนนั้นความรู้สึกที่เหมือนตัวเองหายใจไม่ออกอึดอัดเหมือนจะ
ตายเสียให้ได้ในขณะนั้น

อาการมันสับสนกับชีวิตที่เราต้องดูแลลูกโดยลำพังถึง
2 คน ซ้ำคนเล็กก็มาป่วยเป็นธาลัสซีเมียอีกจะทำยังไงดีซึ่งใน
ตอนนั้นรู้สึกที่ไม่มีที่ทางออกและเสียใจมากๆ เงินก็ไม่ค่อยมีจะ
ทำยังไง ตอนนั้นคุณหมอบอกน้องต้องให้เลือด แล้วให้เลือดจะ
ยังไงดีต้องไม่ตีแน่ๆ ต้องเสียเงินเยอะแน่คิดไปต่างๆ นานาไป
โรงพยาบาลมาหลายที่ แต่เมื่อมีคนแนะนำให้มาที่โรงพยาบาล
พระมงกุฎเกล้าจำได้ว่า คุณหมอแนะนำให้เลือด ซึ่งในตอนแรก
ก็กลัวว่าให้เลือดต้องน่ากลัวแน่ๆ เลยแต่พอน้องได้รับเลือด
น้องกลับมีแรงและอาการดีขึ้นมาจนน่ามหัศจรรย์มากๆ ที่เห็น

น้องไม่เหนื่อยและแข็งแรงขึ้น ตัวแม่เองก็เริ่มที่จะเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีกับการได้รับเลือดว่าการให้เลือดไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด แต่กลับทำให้น้องดีขึ้น หลังจากนั้นน้องก็ได้รับเลือดมาทุกเดือน จนถึงปัจจุบัน

น้องไม่มีภาวะกระดูกพรุน หางเหมือนตอนที่ยังไม่ได้รับเลือดและสุขภาพจิต สุขภาพกายก็ดีขึ้นมากๆ จนทุกวันนี้ น้องสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนเด็กทั่วไป ทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนๆ ในวัยเดียวกันได้โดยไม่มีความแตกต่างให้น้องรู้สึกว่ามีปมด้อยเลย วันนี้ดิฉันเปลี่ยนมุมมองเปิดใจเรียนรู้และศึกษาเกี่ยวกับโรคธาลัสซีเมียมากขึ้นเพื่อไว้ให้คำแนะนำและให้ความเข้าใจที่ถูกต้องกับครอบครัวที่ต้องเจอกับปัญหาเดียวกันเหมือนอย่างที่ดิฉันเคยเจอมาก่อนแต่ไม่มีคนที่จะให้คำแนะนำที่ถูกต้องได้

ไม่ว่าจะอย่างไร การที่คนเราจะต้องมีโรคที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ถ้าเรายอมรับมันว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเรา และอยู่กับมันให้มีความสุขและต้องมาพบคุณหมอตามกำหนดก็จะทำให้ชีวิตจะดีขึ้น ไม่อยากให้เกิดว่าการเจ็บป่วย หรือการเป็นโรคธาลัสซีเมียเป็นโรคที่น่ากลัวจนปิดกั้นและปฏิเสธโอกาสการรักษา มันยังจะทำให้ร่างกายไม่ได้รับการรักษาแบบถูกวิธีอย่างต่อเนื่องและทำให้ร่างกายเสื่อมโทรมยิ่ง ขึ้นทำให้เราห่อเหี่ยวและไม่มีความสุขถ้าไม่เปิดใจเรียนรู้

แต่กับตรงกันข้าม ในครอบครัวของเรามีความสุขกันมาก เพราะลูกให้ความร่วมมือในการกินยา และการรับเลือด เข้าใจและรับรู้ในโรคที่น้องเป็นอยู่กับเกี่ยวโรคธาลัสซีเมียได้

เมื่อถึงกำหนด จะให้ความสำคัญกับการรักษา โดยจะมาตามนัดที่คุณหมอนัดไว้ทุกครั้งโดยไม่เคยผัดนัดเลย มาให้เลือดและขับเหล็ก ตามที่คุณหมอสั่ง ร่างกายก็จะปรับสภาพและค่อยๆ

ดีขึ้นตามลำดับจนเดี๋ยวนี้น้องมีหน้าตาไม่เหมือนคนป่วยเลย เป็นปกติทุกอย่างแถมยังแอบหล่อด้วยทั้งหมดทั้งปวง

ปัจจุบันน้องมีอายุ 18 ปี ส่วนสูง 170 เซนติเมตร กำลังศึกษาอยู่ที่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร สาขา วิชาการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (หลักสูตรนานาชาติ)

ดิฉันต้องขอขอบพระคุณ คุณหมอ และเจ้าหน้าที่พยาบาลทุกท่าน ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า มา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ ที่รักษาเยียวยาและเป็นกำลังใจให้คำแนะนำที่ถูกต้องกับดิฉันมาโดยตลอด เพราะตอนนีครอบครัวเราเป็นครอบครัวที่แข็งแรงอบอุ่น และมีความสุข มีความรัก พร้อมทั้งจะก้าวไปกับโรคธาลัสซีเมีย และขอเป็นกำลังใจให้กับผู้ป่วย และครอบครัวที่ต้องดูแล หรือมีผู้ป่วยอยู่ในครอบครัวด้วยค่ะ อย่าวิตกกังวลเกินไป รีบไปปรึกษา และขอรับการรักษา ขอให้ผ่านพ้นวิกฤตและมีความสุขเหมือนกับครอบครัวเรานะคะ

สิริกร จันทวาริ

